

דם חטאת פרק אחד עשר זבחים צו.

מסורת הש"ס

(א) וחנינה לו. כ"ק דף פכ:.
(ב) יומא כא. ג) ולעיל לה:.
(ד) סנהדרין סג: (ה) פסחים דף
עה:

ליקוטים

והייתי לבסוּת ולא
תרישין משום דקפון היינו
משום דבבשוות לא ספקי. ורמב"א
נראה דאמר רב קריית בבל
שיבדיל לא אמרין דהתירוינו
בבשוות. שנוה לו לאדם שיתק
קברה חרשה ולא שיתיר קדתינו
בבשוות. שאין בין זה לזה
הנאה של כלום, אבל גבי קרישים
שיש להם כלום הרבה בעוזה
[אם] אפשר להבטיח מבשוות
זה. אי הוי שבוין אותן. אי ימי
איכא לממר לבבשוות נמי
אמר רבנן דאמר רבנן דאמר רבנן

אִיכָּא וְלִמְשָׁח לְמַלְכָּא מִלְּקַדְשֵׁי אֱלֹהִים
וְהַכְּהֵנִי לְחַשְׁשׁ כְּכָל שְׂאֵן
חֲסִין כֵּן עַל שְׁכֻרָן כְּלִי חָרָם,
וְאֵם אֲחֵרִי אֶחָד כִּשְׁמֹרֶה לִפְנֵי
שְׂאֵן עֲשִׂיר בְּכִשְׁמוֹת וְיִשְׁכְּלִים
לִמֶּה לֵּאמֹר וְלִמְסִינֵהוּ נִמְרָה,
אִיכָּא לִמְסִיךְ אֶל הַכְּהֵנִים
מִקְרָחִין כֵּן לִמְלֹאֲהוּ כֵל
קִדְרָה וְקִדְרָה נְחֹלִים, שְׂאֵן עֲשִׂיר
בְּקֹקֶם שְׂעִירֹת, וְיָהּ רֵעִי פִיד
פִּסְסִים (:) נְחֹלִינֵהוּ לְכִשְׁמוֹת
כְּלִי, קִדְרֹת וְכֵל הַוָּאֵל וְכֵל חָרָם
אִינוּ יִרְאֵה מִיִּיד דְּמַטְ אֵין לִרְם
חֲשִׁיךְ שְׂהִי הַשְׁכֵּן לִבְנוֹת
וְהַשְׁכֵּן חֲשִׁיךְ הַכְּהֵנִים אֵין חֲשִׁיךְ

המחשבה הזאת נכנסה לידי דעתי
מיומם כל כך מבחין עד
שיתלכדו מבטנים ויסיר קליפותיה
בבטניו שאף זה לרצות רוב
החכמים לא רצו לסמוך להחזיר
בבבטניו לא שמו יתום עליהם.
והוא שאמר חיים עליהו דילמא
פסקי אלא שבדעבד מיהא יראה
והרענו ורענו
החזיר בה שאין
בזה שום חשש כקצת, והוא
השאר בזכרים קדוה במקדש

[illegible]

במסלולן אותו קדרות וסחופין
התגור וטחין אותו ודאי אינו
המציאן עד סיסתהו סיעור
הראי וכפס מירא חורר כבשן
החורה אלא שווא טורח גדול
יגוה להם לקנות חדשות, ישי
בוו דרך אחרת לומר שהכל כרין
החסות לכל יחיד ויחיד אפילו
המשיגות והפס כפסין והרת
כבשן אחד הוא והוא והרת
לחמה בתור אלא שבקדש אין
עסם חסות, והי שאל על
הפס כפסין שלא על כח

הסמינר התחיל בתור סמינר שיווקי. הסמינר שודר יחד עם התחנה בתור שאין דרך להתחבר. התור של אלו לערוך ולשכנע תנזר של כל אחד ואחד ממלא מן העיר לו ראיתו חתור וספיקו להכניס תנזר ולשכנע שאל כל אחד מהדוריות לכנסות ואל כל אחד מהדוריות לכנסות שאין אדם יגיל לטעות מן כל בשביל קדור וכן הנחה בתנזר אין אדם מסיק תנזר תנזר להכניס תנזר ואל כל תנזר לכנסות שהוא כל לפי חסר השקרה תנזר כנסות לערוך תנזר ות תנזר להכניס תנזר

ותירך בה שאין עושין כבשונות בירושלים ותגור ותיסק אין דרך בן בן טעם חסות הואיל וקדם הבשר וכתוב כך יראה שקדשה כל איסור ולמה הטענו הכתוב שבירה משום דאם יחולל הנס שלא יכלעו בבקובץ,

אחלאל קדירות של מקדש אחא' ישר-
עליבון הא אוקיימנא דעמחא משום
קדירות דרמא גזירת הכתוב היא והיא ז'
היא (לו) קדושת ליהות להם כבשות
ההדרינו לכבשות שהיוצר זורפן
היה יחלנו: אין עושים כבשות
בכורשלים. משום קוטרא דאמרינן
בבבא קמא (דף קכ"ג: א) אפסותו.
משמכר כלי חרס: קלננו. שם
המקום (הנקרא על שם עבודת כוכבים
הדכתיב (ישעיה עו) קדש נבו: וקדושת
בבבא. ופשיטא) נעש כלי שרץ לפי
שארין טעוין שמן דאמרינן בפרק
שמי הלחם (מנחות לה: א) לישאן ועיריתן
בצחץ ואפיתן כפנים דמנור מקדש להו:
ואפי'

יְקֹדֶשְׁתָּן בְּתִנּוּר הוּא לִי

הואיל ואינן להו תקנתא
ע הוא ולא אביטול קיד
ושכן כתיב ישבר לבי שלא
תקן לבי חרס אבל במקדש
רוחמין דעירור ככלי ראשון
רוחמין מכלי ראשון למוך
הילך יושעיל לזמנן קערות
ומולאן א' אסורין מכל כד כס

אלא קדירות של מקדש אמאי (אמר רחמנא) א'
ישברו נהרדינהו לכבשונות א"ר זורא לפי
א' שאין עושין כבשונות בירושלים אמר א'
אביי וכי עושין אשפתות בעזרה
אישתמיטתיה הא דתני א' שמעיה בקלבו
א' שברי כלי חרס נבלעין במקומן אלא א'
הא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה
תנור של מקדש של מתכת הוה נעביר
דחרס דהסוק מבינין הוא דכיון א' דאיכא
דשתי הלחם ולחם הפנים דאפיתן בתנור
א' שרת וכל שרת דחרס א' נעבדינן

ח' ל'עיל דמוגלשין על גבי קמח היכי פטור מחלה והלא א
 יהי סבור כן מהאשטריך ליה למימר דעירור אינו מנשל אלא
 כן שכל בחמין מלפני השבת שורין אותו בחמין שנבט ו
 וליה האשטנין ואי עירור כלי ראשון אמאי מדיחין וי
 דמי לתנול דשרי בפרק כירה (שם מ:): ליתן לתוך הקערה
 נקט מדיחין דלפי' הדעה אסור בתולה וכן וקוליה האסור
 בשר (וחילן ק"ח): דגיס שעלו בקערה מותר לאוכלם בכותח
 אשר הם נתשלו אסור א"ו ובה משעה לפני בדיקה שנמשלו
 לדבריו מקדירה שבישל הם בשר אלא ויבשל הם חלב ו
 עש שני באסור אבל כאן השטעם שני ביהרר וקודם שיב
 בספרין כי בשר דאסור לאוכלו בכותח (וחילן דף ק"ח): דלא
 שפירש שם בקוטנרם היינו א' טעמא אלא חילוק בין דין
 א' טעמא השומטין קרוש עליו ואינו ניכר כשמוחין ב' דין
 טעמו באליה נמי מפרש ר"ח דאי אפשר לו לתפור להתק
 לו שרי מהא דלמחר לקמן (דף מ:): דכל יום ויום נעשה גיר
 רמינ דקאמטעט באליה שלמים האידענא דטעם שני הוא א
 רמינ בקדירה שנמשלים הם שלמים א' ומטעם א' נמי יום
 נמשלו ועוד דגבי פטור ואסכלא מייח' כסוף ע"ז (דף
 ע"ג) טעמא אלא שרף לומר כן בדקוף ע"ז (שם) קשרי
 ואין נאכלין אלא א' ליום ואלה וגם מייסלן ביוזא כמחלל
 ש' טעם של הימר אבל הימר לא אסור לא דהר כמו ק
 ש' לומר אם מהיום דמין בחימו דאורייתא ברובא בעל ובעל
 ברקוק ותוביה כחביבה צד כלים אקילו רבנן טפי ומי
 ושטריפה לגבי שלמים דאחמולו ושלמים האידענא דשטריפה
 היא בדבר שמומר גמור מחילין אפי' מדרבנן: כר"י:

חַיִּימָה מֵאִי קָשִׁיָּה לִּיהָ הָא טַעמָא דְּשִׁבְרָה לֹא מִשּׁוּם בְּלִיעָה
אֲעֵ"ג דְּלִיכָא אֱלָא בִּישׁוּל בְּלֹא בְלוּע וּר"ת הִיא אֹמֶר דְּכֶשֶׁה

היה ענין כל חרס שמתי וינה אמר דפיו נעומו וזמתי הרי ילי
 לאחרים דמתי דמתי וכל לאן ואפי"ג (דלגנן) טומאה לא ילי
 וכל וכל דמתי דמתי אמתי וכל וכל וכל וכל וכל וכל וכל וכל
 ויחזק אמתי לא דמי כל חרס לנחור דכיון דנחור תשמישו
 נעומו תחלת עשייתו כשהיור עשוהו ונחור כבדכן אפשר ש
 לא ילי כל חרס דמתי (ובני כל חרס על מורע) אמר רבא
 כשנחור כלי של שלח נשמה צני רבא נחשמו והחורין כבדכן
 ויט מינה מדי ומתי מיבעי ליה הא אמרנן פניס דמתי כבדכן
 ויד קשה הא אפי' בחולין קרי' (ופסחים דף ל:) המורה העני
 גיורא המכור דפריש"ם אמ' תמאל לומר דישול בלא
 ויבכל חרס לא הירי ש"ם דעסע משום צליה או ד ד
 כזה כפרה לומר לפי שהמכור לא המכור לחשבו כבעול או
 המכור שצירי דלא שייך לומר על המכור דלמא חייס
 או דהוה תמינא דלא מהני צירי כיון דעדיין טעם משט
 והעופיה אלל הא פשיטא דכ"ש המורה כבדכן דמתי
 המכור יסביר ויבדיר כבדכנות ומשטע פשיטא דמתי

הפנים דלפיינן בנחור וקדושתן בנחור. מינה דשקן מנחת
 ש בנחור כדדרש בסוף כל המנחות באות מנה (מנחות סג.)
 הפנים נמי ר"ש לא מפליג בדמוכח הכס ודייק לה מדמנח
 הפנים כשרות בעורה וכשרות אבי פאני רש לומר דלא נח
 ילחם הפנימית ^(סד) שהן גמרא כדאמר ברש שחי הלחם (שס)

[illegible]

שה לרבינו שמואל נהי דמחיה עירי
ירות ושאר כלים שדרך לערות בהן
מים והנכנסים שוין למחך כלי ראשון
על הכלי לענין שיוכל לאחור להכניסם
בתוך אילפס וקדימה מירומתם של
היתר כיון דקיימאן לן כשמואל דאמר
תתאה גבר ואינו מבשל אלא כדי
לקליף ואם היינו מפרשים דעירי
ככלי ראשון לגמרי ומבשל יותר מדי
קליפה ומאי דאמר שמואל דלינו
מבשל אלא ככדי קליפה זה דוקא
בשני דברים יבשם שגוגעין זה בזה
ואפילו בדבר כל כיון שנטף מורטוב
על הקולט שחורו רעוב אינו כמו
עירי שהרי נפסקה אבל עירי שאין
בה הכלי ראשון נפסק מבשל לגמרי
ולפי זה יתיישב מה שאמר ר"ת
דשופמן ורמחין עליהן הוא הכשר
גמור אפילו לקרות שומען בתוך

מבשל אלא כדי קליפה דליכא למימר
די קליפה משום קושיא דתתחיה גבר
שלא ארז חממי השבת מדיחין
על כלל שני מייר ואפי' הכי מדיחין
הו' לתוך התמחור דעשוין למחא את
: ואם מש כ"ה ה' ב"ה אביה
קורא טעם בר נותן טעם מותר ובס
קריה שכלו ה' חלל ואסר לעשות 10
בישל בנותן טעם (לקמן ע"ב) דהס
ידי אסור נתבטל הטעם בדגים לפי
מורכיה כלע טפי ותשיב מחז טעמא
לפסין דהס קריה קריה אסור
ועון טעם ה' מן הממש ולפי זה אין
יפה ונדבק מן השמנויות והיו צדין
לחמיו ותומר לבשל האידנה שלמים
גמל קודם שיבוא ליד אסור ואפי' 11
הדי' שנתבטל בקדירה החולות
12) היא דכל יום ויום נעשה גיטול
גמל טחא והדר שלמים והרי ממעט
אין שכל כאלו להמיר מכה נותן טעם
ה' שבישל כל צר לא יבשל כל חלל
מקדש צרכל 13) אוקמה 14) אלוהיתא
אין נתבטלו גמי מותר אחא' אמרו

הייתר דאין סברא לומר גזירת הכתוב

שינוי נוסחאות

[illegible]

שימה מקובצת

[illegible]